

Tratado da Tripla Alianza entre Austria-Hungría, o Imperio Alemán e Italia, 1882

As súas Maxestades, o Emperador de Austria, Rei de Bohemia, Rei apostólico de Hungría, o Emperador de Alemaña, Rei de Prusia, e o Rei de Italia, animados polo desexo de aumentar as garantías da paz xeral, de fortificar o principio monárquico e de asegurar con iso mesmo o mantemento intacto da orde social e político nos seus Estados respectivos, acordaron concluír un tratado que, en virtude da súa natureza esencialmente conservadora e defensiva, non persegue outro obxectivo que o de precavelos contra os perigos que puidesen ameazar a seguridade dos seus Estados e a tranquilidade de Europa.

(...) conviñeron os artigos seguintes:

Artigo 1. As Altas Partes contratantes prométense reciprocamente paz e amizade, e non entrasen en alianza ou compromiso ningún dirixido contra calquera dos seus Estados.

Comprométense a proceder a un intercambio de ideas acerca das cuestións políticas e económicas de carácter xeral que puidesen sobrevivir, prometéndose ademais apoio mutuo dentro do límite dos seus propios intereses.

Artigo 2. No caso de que Italia, sen mediar provocación directa pola súa parte, fose atacada por Francia por calquera motivo que fose, as outras dúas Partes contratantes estarán obrigadas a prestar á Parte atacada socorro e axuda con todas as súas forzas.

A mesma obriga incumbirá a Italia en caso dunha agresión non directamente provocada de Francia contra Alemaña.
(...)

Artigo 4. No caso de que unha grande Potencia non asinante do presente Tratado ameazase a seguridade dos Estados dunha das Altas Partes contratantes e, en razón diso, a parte ameazada se vise forzada a facelo a guerra, as outras dúas obríganse a observar respecto á súa afillada unha neutralidade benévola. Cada unha resérvase, en tal suposto, a facultade de tomar parte na guerra, se o considerase oportuno, para facer causa común coa súa aliada.

(...) Feito en Viena o día vinte do mes de Maio do ano mil oitocentos oitenta e dous.

Acordo militar Franco-Ruso, 1892

Francia e Rusia, animadas por un idéntico desexo de conservar a paz e sen outro obxectivo que o de previr a necesidade dunha guerra defensiva, provocada por un ataque das forzas da Tripla Alianza contra unha ou outra de Ellas, conviñeron as disposicións seguintes:

1. Se Francia fose atacada por Alemaña, ou por Italia apoiada por Alemaña, Rusia empregaría a totalidade das súas forzas dispoñibles para atacar a Alemaña.

Se Rusia fose atacada por Alemaña, ou por Austria apoiada por Alemaña, Francia empregaría a totalidade das súas forzas dispoñibles para combater a Alemaña;

2. En caso de que as forzas da Tripla Alianza, ou dunha das Potencias que dela forman parte, chegasen a ser mobilizadas, Francia e Rusia, á primeira noticia do feito e sen necesidade dun acordo previo, mobilizarán inmediate e simultaneamente a totalidade das súas forzas, conducíndoas o máis preto posible das súas fronteiras;

4. (...) Los Estados Mayores mencionados comunicaranse, xa en tempo de paz, canta información relativa aos exércitos da Tripla Alianza obre ou chegase a obrar no seu coñecemento respectivo.

5. Francia e Rusia non concluirán a paz separadamente.

6. Todas as cláusulas que anteceden manteranse rigorosamente secretas.

7. A presente Convención terá a mesma duración que a Tripla Alianza.

San Petersburgo, 18 de agosto de 1892

Alianza Cordiale, 1904

Declaración relativa a Exipto e Marrocos

"Artigo 1. O Goberno da Súa Maxestade Británica declara que non ten intención de cambiar o status político de Exipto.

Pola súa banda, o Goberno da República Francesa declara que non porá obstáculos á acción de Inglaterra neste país pedindo que se fixe un termo para a ocupación británica nin de calquera outro xeito (...)

Artigo 2. O Goberno da República Francesa declara non ter intención de cambiar o status político de Marrocos.

Pola súa banda, o Goberno de Súa Maxestade Británica recoñece que corresponde a Francia, especialmente como Potencia os dominios da cal lindan en grande extensión cos de Marrocos, velar pola orde neste país e facilitarlle axuda para todas as reformas administrativas, económicas, financeiras e militares que necesite.

Declara que non porá obstáculos á acción de Francia a este respecto (...)

Artigo 7. Co fin de asegurar o libre tránsito do Estreito de Xibraltar, ambos os dous Gobernos conveñen en non permitir que se levanten fortificacións ou obras estratéxicas calquera na parte da costa marroquí comprendida entre Melilla e as alturas que dominan a beira dereita do Sebú (...)

Non obstante, esta disposición non se aplica aos puntos actualmente ocupados por España na costa marroquí do Mediterráneo.

Artigo 8. Ambos os dous Gobernos, inspirándose nos seus sentimentos de sincera amizade con España, toman en especial consideración os intereses que este país deriva da súa posición xeográfica e das súas posesións territoriais na costa marroquí do Mediterráneo, con respecto aos cales o Goberno Francés chegará a un acordo co Goberno Español. O acordo a que poida chegarse acerca deste asunto entre Francia e España comunicarase ao Goberno da Súa Maxestade Británica ".

Londres, a 8 de abril de 1904.